

14. De beslissing van de Beoordelingscommissie is onherroepelijk en iedere mededinger geeft door zijn deelname te kennen, zich bij voorbaat bij deze beslissing neer te leggen.
15. De Nederlandse Vereniging voor Orthodontische Studie verkrijgt het recht, de bekroonde inzendingen te publiceren. De wijze waarop dit plaats zal vinden geschiedt in overleg met de betreffende schrijver(s).
16. Voor gevallen waarin dit reglement niet voorziet, beslist het Bestuur.

Tijdens de vergadering van 2 en 3 november j.l. heeft het Bestuur bij monde van de voorzitter bekend gemaakt dat voor de eerste maal dat de prijsvraag wordt uitgeschreven, het onderwerp vrij zal zijn en dat de Beoordelingscommissie zal bestaan uit:

Prof. K. G. BIJLSTRA,
J. A. C. DUYZINGS,
Prof. Dr. F. P. G. M. v. D. LINDEN.

NED. VER. v. TANDARTSEN

Een eervolle onderscheiding.

In haar najaarsvergadering op 17 nov. 1962 heeft bovengenoemde vereniging tot haar ere-lid benoemd J. A. C. DUYZINGS, tandarts-orthodontist te Utrecht. Niet alleen door zijn grote verdiensten voor deze vereniging, maar vooral ook door zijn activiteiten in de W.T.A. heeft het nieuwe erelid, naar door de voorzitter Prof. J. G. DE BOER werd uiteengezet, zich uitzonderlijk verdienstelijk gemaakt.

MEDEDELINGEN VAN DE REDACTIE

SCHUILEVINKEN

De redactie ontvangt zo nu en dan reacties op geplaatste bijdragen en zij neemt daarvan uiteraard met (meer dan) „beroepsmatige” belangstelling kennis. Rechtvaardigen inhoud en vorm dat aan het ontwikkelde betoog publiciteit wordt gegeven dan vindt als regel opname plaats in de rubriek „Ingezonden”. Heeft de – door de auteur in eerste instantie – uitgelokte beschouwing de allure van een afgeronde kritische of aanvullende behandeling van het thema, waardoor er een nieuw of ander licht op wordt geworpen, dan verkrijgt deze een daaraan adequate plaats elders in de rangorde der rubrieken. Dit wat betreft het redactioneel beleid ten aanzien van de gebruikelijke gang van zaken.

Maar de redactie ontvangt ook wel eens stukken waaraan de schrijvers menen hun naam te moeten onthouden. Niet uit bescheidenheid omdat zij denken dat de inhoud de vermelding van de herkomst overdreven zou doen lijken. Neen, de opzet is erop gericht om de auteur van het stuk dat hen geactiveerd heeft, onaangenaam te treffen of het betoog te ridiculiseren. Hiervoor durven zij dan niet uit te komen en doen hun aan-

val vanuit de anonimiteit of – wat ook wel wordt toegepast – onder een valse naam. Gezien de strekking van een dusdanig betoog is zulks na kennisneming zo niet begrijpelijk dan toch te verklaren. De schrijver van een dusdanige reactie zou er, zo zijn naam bekend werd gemaakt, weinig eer mee inleggen en voor die consequentie ontbreekt hem de moed. Het is weinig heldhaftig maar anonieme schotschrijvers zijn nu eenmaal niet uit beter hout gesneden.

Zelfs ontving de redactie een niet-ondertekende brief waarin vooruit gelopen werd op een mogelijke publicatie waarvan de toekomstige auteur kennelijk persona non-grata is bij de in het duister gebleven briefschrijver. Mocht niettemin de auteur in spe gastvrijheid worden verleend dan dreigde een collectieve beëindiging van het lidmaatschap ener organisatie waartoe het Tijdschrift in geen enkele relatie staat!

Ja, wat doet men daartegen? Een dergelijke vorm van chantage kan alleen met verachting worden gehonoreerd. Maar waar moet het heen als in een beperkte gemeenschap als de tandheelkundige men meent toevlucht te moeten nemen tot krenking, verachtmaking en dreigement vanuit het verborgene.

Een kritisch maar zakelijk gedocumenteerd betoog moet in zijn gepubliceerde gedaante bestand geacht worden tegen een eventuele weerlegging van gelijk gehalte en de lezer van het eerste heeft er recht op te weten wie daarvan als opponent voor de dag is gekomen. Voor anonieme ontboezemingen is er vanouds maar één plaats: de prullenmand.

INGEZONDEN

HET GEBRUIK VAN PARAFORMALDEHYD IN DE ENDODONTIE

In het juli-nummer 1959 heb ik mijn afkeuring uitgesproken over het feit dat de Redactie referaten publiceert, die niet zijn ondertekend. Dr. VISSER heeft in zijn antwoord o.a. betoogd: „Zoals gezegd, de referent voelt zich in het algemeen niet geroepen zijn naam, of zelfs maar zijn initialen, aan het door hem gerefereerde stuk toe te voegen, bewust als hij zich is dat hij slechts de gedachten, resp. de ervaringen van een ander onder de aandacht van de lezer brengt. Hij doet dit laatste vooral ten gerieve van de practici, wie het eenvoudig aan tijd en gelegenheid ontbreekt, in de internationale literatuur te zoeken naar onderwerpen, die de aandacht toch heus wel waard zijn”.

Hij besloot met de woorden „Zij (de Redactie) zal dus niet aarzelen op de ingeslagen weg voort te gaan”.

Dat ik thans op deze kwestie terug kom, is naar aanleiding van een niet ondertekende redactionele bijdrage onder het hoofd „Uit en voor de Practijk” in de juli-aflevering van dit jaar, getiteld: Uitspraak van de Council on Dental Therapeutics inzake N₂ en Rieblerpasta, waarop kort geleden mijn aandacht werd gevestigd. In deze bijdrage kunnen wij o.m. lezen: „De praktijk heeft geleerd dat het verkrijgen van sterilisatie van wortelkanalen in het algemeen geen eenvoudige zaak is en het laat zich horen dat als vanzelf een zeker wantrouwen opkomt wanneer een middel wordt gepropageerd dat zulks in één zitting zou weten te bewerkstelligen. Bovendien bevatten zowel N₂ als Rieblerpasta paraformaldehyde en dit doet het vermoeden rijzen dat de omliggende weefsels niet zo gunstig zullen reageren. Het mag dus geen verwondering wekken dat de Council on Dental Therapeutics hieromtrent onderzoekingen heeft doen verrichten ten einde zich een oordeel te kunnen vormen”.